

Tu

Tác giả: Thanh Tâm Tuyền

Thể loại: Truyện Ngắn

Website: <http://motsach.info>

Date: 30-October-2012

Thiệt cất tiếng ca: "Đêm đông gió bắc lạnh lòng người viễn khách dùng chân nơi quán trọ nhìn cây trút lá trên hè vắng và lòng buồn mơ quay về nơi dĩ vãng. Ôi những ngày thơ mộng đã qua không bao giờ tìm thấy nữa..."

Thiệt ca nức nở như những tiếng nấc nghẹn ngào. Đầu Thiệt nghiêng nghiêng bên tay đàn, những ngón tay bông bắt hấp tấp trên hàng phím trũng. Hết một câu, Thiệt gõ nhịp xuống mặt cây "ghi-ta" đã tróc sơn. Gian nhà trần, nền đất đập ẩm mốc. Ngọn đèn dầu lung lay treo ở cột trên đầu Thiệt. Trên cái ghế bố, ngoài Thiệt còn ba người khác: con Lai, chị Sáu và Tu. Lai nằm co gối đầu lên đùi Thiệt, chị Sáu hút thuốc lá, Tu ngồi thu ở đầu ghế. Xóm khuya dần và trận mưa tới. Bài ca dứt thì Tu cũng đã khóc. Con Lai cười:

"Anh làm tiếp bản nữa nghe chơi".

Chị Sáu nói:

"Rầu thấy mẹ, lại mưa rồi".

Tiếng hát của Thiệt lẫn trong tiếng mưa hiu hắt, khuôn mặt Thiệt xa lắc. Tu ghét con Lai, nó lớn tuổi hơn Tu, ngộ hơn Tu, lão luyện hơn Tu. Con mắt nó xanh, tóc nó hoe vàng, nó có phần máu Tây trong người. Chị Sáu đã già úa không còn ngực, mặt nghiêng nặng. Tu muốn không còn hai người ấy để được một mình ngồi gần nghe Thiệt ca, những bài vọng cổ ấy thấm tận vào lòng Tu không bao giờ có được. Tu cũng muốn bắt chước "viễn khách" quay về tìm dĩ vãng nhưng dĩ vãng của Tu ở đâu? Ai biết? Năm nay Tu mới mười bảy tuổi, Tu mồ côi cha mẹ năm được bảy tám tuổi gì đó. Ở với cha mẹ nuôi rồi trốn đi năm mười lăm tuổi để làm điếm. Dĩ vãng đâu phải là những hình ảnh mà người ta không muốn nhớ. Tu ở ruột cho vợ chồng chị Sáu – cả hai người này đều ghiền – đi khách về đưa tiền cho chị Sáu, chị nuôi cho Tu ăn mặc. Khi Tu bị bắt, vợ chồng chị lo lắng cho Tu, còn hơn là cô thân trong trường hợp hoạn nạn. Lâu lâu chị Sáu cũng biết điều mua cho Tu chỉ vàng lúc dư dật. Chị Sáu cũng thương Tu, thỉnh thoảng chị an ủi hứa hẹn với Tu sẽ lấy Tu cho thằng con trai độc nhất của chị khi nó lớn lên. Năm nay nó mới có mười ba tuổi, giữ việc canh gác cửa ngõ. Tu chẳng có một ý nghĩ nào.

Thiệt không ca nữa ngồi yên. Anh chẳng ngó Lai cũng chẳng ngó Tu. Bốn người không biết nói gì với nhau. Đầu xóm không có lấy một tiếng chân người. Lát sau chị Sáu nói:

"Tu này, con Phương chết rồi mày biết không?"

Tư lắc đầu. Con Lai lên giọng:

"Ho ra huyết mà không chết sao được?"

Chị Sáu chép miệng:

"Tội nghiệp, nó lấy được thằng chồng tốt mà trời không cho hưởng".

Chồng của Phương là một anh chàng khách trú làm thợ sửa xe hơi, đã ngủ với Tư một lần và có cho thêm Tư mười đồng bạc.

"Anh ca nữa đi anh Thiệt". Con Lai kéo tay Thiệt ngồi xuống vì Thiệt muốn đứng lên.

"Thôi mà ới, ca cho mà nghe hoài tao ngán lắm".

Thiệt lấy tấm áo mưa trùm lên người. Chị Sáu hỏi:

"Đi đâu thế mà?"

"Đi kiếm chồng cho mấy con này".

Con Lai bảo:

"Nè em bảo anh lên xin ca trên đài phát thanh được đó nghe".

Thiệt mò mẫm tránh những vùng sinh lợi. Mưa giở giọt gianh. Trời có ánh sáng màu sương đục. Thiệt lách hàng rào của trại cura vào trong. Cả cái xưởng lớn chỉ treo một ngọn điện nhỏ, máy móc nín thình và gỗ xẻ nằm ngửa trên đất. Thiệt kiếm một cây gậy cầm tay chống rồi lại theo khe hở ra ngoài. Những khóm nhà lá nhấp nhô làm ngõ không thành lối. Ra đến lộ Thiệt đứng dựa núp sau một gốc cây. Tiệm cà phê ở đầu phố còn đông người. Thiệt đứng chờ đợi và chửa rủa trời đất.

Còn lại ba người đàn bà trong gian nhà, Lai nằm dài chiếm cả cái ghế bố, Tư vẫn ngồi dưới chân Lai. Chị Sáu ra đứng tựa cửa hút thuốc lá.

Chị Sáu hỏi Tư:

"Hồi chiều mà có mua thuốc uống không Tư?"

"Dạ, rồi".

"Đúng tên thuốc không mà?"

"Dạ đúng".

"Phải coi chừng bệnh, khổ nghe con".

"...Những dòng nước mắt cứ từ con tim đau khổ dâng lên nghẹn lời..."

Phải, Tư cảm thấy đúng như câu ca của Thiệt hồi nãy. Con Lai đang nghe ngao một mình:

"Một mai thiệp có xa chàng,

Đôi bông thiệp trả đôi vàng thiệp xin".

Rồi nó kêu lớn:

"Râu thúi ruột chị Sáu ơi!"

Chị Sáu gắt:

"Mày cũng biết râu sao mày?"

"Trời ơi! Bộ tôi không là người sao chị".

Con Lai nhồm nứa người nói xong lại ngã xuống. Nó trêu Tu, nhái một câu "chuồn chuồn" trong tuồng "Hoa rơi cửa Phật": "Em Tu ơi! Ôi chưa đầy hai năm mà một vẻ đẹp thùy mị kín đáo đáng yêu trước kia nay đã biến thành một nạn nhân khốn khổ. Em Tu ơi! Tội tình chi mà... em phải... ơ... ơ... đọa... đầy".

Con Lai khoái chí cười ngất. Tu òa khóc. Chị Sáu la:

"Tu, bộ mày điên sao Tu?"

Tu vẫn khóc, nước mắt ẩm cả cổ họng. Con Lai cười, mắt nó nhắm hết lại:

"Đồ quỷ, có im đi không, khuya rồi".

Một lát chỉ còn tiếng thút thít của Tu, và Lai chuyển sang bản vọng cổ "Đêm đông gió bắc lạnh lùng" của Thiệt.

Từ xa một người đàn ông đi lại, dáng thiếu nảo. Đến ngang chỗ Thiệt núp, người ấy bật quẹt châm thuốc không trông thấy Thiệt. Thiệt rút thuốc đến gần nói:

"Thầy cho em xin chút lửa".

Người khách bật cây quẹt khác cho Thiệt. Trông vẻ mặt khách dữ, Thiệt hỏi:

"Có phải hồi hôm thầy dặn em đón thầy không?"

Khách không trả lời, Thiệt tiếp:

"Món này ngon lành lắm, em cam đoan thầy phải hứng. Lai mà".

Khách ngần ngừ một phút khẽ gật đầu và theo chân Thiệt, Thiệt bắt đầu ngán sự im lặng của khách, nói:

"Thầy coi chừng lộ".

Thiệt bỗng nghe tiếng hỏi sau lưng:

"Phương còn ở đây không?"

Giọng nói người miền ngoài. Thiệt yên bụng đáp:

"Món này ngon hơn Phương mà thầy".

Khách hỏi sang chuyện khác:

"Xóm này chưa bị dỡ?"

"Đông thêm thầy ơi! Dễ gì mà đi".

Đất của xóm là đất của một hăng cưa máy nghiêng mãi xuống mé sông. Trại cưa bị xóm này vây bọc xâm lấn trông cũng tiêu tụy. Chị Sáu ra cửa nghe ngóng. Thiet và khách vào đến nơi đứng ở cửa. Con Lai ngồi dậy sửa lại đầu tóc. Tu cúi gằm đầu, mắt còn cay. Chị Sáu vỗn vã:

"Mời thầy vô".

Khách vẫn đứng yên giữa cửa, người dong dỏng cao, khoác áo mưa xám nhà binh, đầu không chải, da mặt nhờn mồ hôi. Thiet ra hiệu chỉ Lai cho khách. Khách không nói và nhìn chằm chằm vào Tu. Tu không cựa cựa. Chị Sáu vội thúc:

"Kìa Tu".

Khi đứng lên thì người khách đã ra ngoài. Lai nhìn Tu căm tức. Lần thứ nhất Tu không ngờ đã thắng Lai. Tu thấy sung sướng. Chị Sáu đi trước dẫn lối, Tu đi gần khách phía sau. Tu hết khóc tỉnh táo, thỉnh thoảng liếc nhìn khách. Tu chẳng phân biệt được nét mặt. Càng vào sâu xóm càng tối càng yên tĩnh. Người khách phải cúi đầu qua những mái thấp. Căn nhà của chị Sáu gần mé sông. Thằng con chị Sáu đang ngủ trên bộ ván sát cửa vào. Nó choàng dậy khi nghe chị Sáu kêu:

"Dậy mà, ra ngoài trông cửa".

Gian ngoài hẹp thông sang nhà bếp chỗ chứa nước kê bộ tủ thờ và một bộ ván. Gian trong vuông vức kê một cái giường – của anh chị Sáu – kèm một tấm "ri đờ" bản thủ. Khách ném áo mưa trên ván, Tu đi thẳng vào trong giường. Chị Sáu khóa trái cửa và cùng thằng con trai ra ngoài ngõ.

Tu thấy ngọn đèn được vắn sáng lên và hình như khách ngồi xuống bộ ván ở ngoài. Không hiểu sao Tu không dám lên tiếng kêu. Tu nằm xuống giường lăn vào quay mặt vô vách. Nước trên cao đập vào những chân cừ ở dưới, mùi bùn nồng nồng. Tu ngủ quên trong vài phút ngắn. Tu tỉnh dậy nhẹ nhàng, người đàn ông nằm bên cạnh. Hấn ngửa mắt nhìn mái nhà im lặng. Tu e dè sán lại gần giúi đầu vào vai hắn. Người đàn ông quay lại với Tu, hỏi:

"Em sợ anh phải không?"

Tu gật đầu:

"Việc gì mà sợ? Anh hiền không?"

Người đàn ông ôm lấy Tu hỏi tiếp:

"Em biết Phương không? Lần trước anh gặp Phương. Em hỏi Phương thì biết".

Rồi người đàn ông hỏi tên của Tu, Tu đáp. Tu tin giọng nói ngọt ngào của người ấy. Mưa rào xuống trên sông, gió thổi tắt ngọn đèn, nhà tối thui. Người đàn ông hôn rất lâu trên môi Tu. Tu thở nhiều trong mũi. Khi Tu đã quen với hơi của người đàn ông, hắn bỗng nằm im và vuốt tóc Tu, nói:

"Em giống như em gái của anh".

"Hay em là em gái của anh". Tư nói rõn.

"Nếu em là em của anh thì anh đánh đòn".

Tự dưng Tư thấy buồn. Tư hỏi:

"Em gái của anh ở đâu?"

"Ở ngoài Bắc với mẹ anh".

"Anh vô đây một mình?"

Người đàn ông gật đầu.

"Hồi nào?"

"Di cư".

Người đàn ông kể cho Tư nghe chuyện gia đình:

"Em gái của anh ngoan lắm, anh hay ăn cắp tiền của nó, nó khóc. Nhưng khi nào anh không có tiền hỏi vay nó lại cho, chẳng bao giờ anh trả cả".

"Đến bao giờ anh tính về ngoài ấy?"

"Anh tính về?" – người đàn ông cười gằn – "Anh tính sao được, phải đợi thống nhất chứ".

Tư không hiểu thống nhất là gì. Người đàn ông tiếp:

"Nhưng anh không sống đến ngày ấy".

"Anh chỉ nói bậy nào".

Tư hôn vội lên môi người đàn ông vì không muốn nghe người ấy nói nữa. Khi Tư buông môi dựa tai vào ngực, Tư nghe giọng nói ở trong ấy:

"Mai anh chết mất rồi".

"Anh nói em sợ lắm".

Người đàn ông ôm ghì lấy Tư và người Tư thu nhỏ lại.

"Em ngoan lắm. Em ngoan như Phương vậy".

Tư gỡ tay bạn, hỏi:

"Anh biết Phương nhiều không?"

"Một lần".

"Phương lấy chồng rồi".

"Tốt, rồi em cũng sẽ lấy chồng như Phương".

"Phương vừa mới chết. Ho ra huyết".

Người đàn ông nín thình. Tu hỏi:

"Anh hôn Phương không?"

"Sao lại không?"

Tu thành thật bảo:

"VẬY MAI ANH PHẢI VỀ UỐNG THUỐC, NGỪA BỊNH ĐI".

Người đàn ông bỗng nhiên cười dài, cười lớn vang động cả đêm khuya tĩnh mịch.

"Cám ơn em, nhưng mai anh chết rồi còn đâu".

Tu rùng mình sợ hãi.

"Em biết anh đã hôn Phương, em còn dám hôn anh nữa không?"

Tu choàng riết lấy lưng người đàn ông và hôn say đắm. Rồi Tu quờ tay sờ lên mái tóc ướt sũng của chàng. Những ngón tay của Tu lần theo viền mắt chàng động lệ.

"Em thương anh".

Tu thấy yêu đương bỗng bột.

"Thật sao? Tu".

"Dạ".

Đó là tiếng nói tự con tim của Tu. Giờ phút trôi qua và người yêu của Tu vẫn chưa trở về làm người khách. Chàng vẫn ôm ấp Tu như ôm đứa em gái. Mưa đã ngớt một cơn và bắt đầu một cơn mới. Tu hỏi:

"HỒI NẤY SAO ANH KHÔNG ĐI VỚI CÔ KIA? CÔ ẤY ĐẸP HƠN EM".

"Anh không cần đẹp, và anh trông thấy em khóc".

Tu nhõng nhẽo áp má vào má người yêu.

"Anh muốn ở lại suốt đêm nay với em nhưng anh không có tiền để trả".

Tu tủi lắm đáp:

"Bốn trăm".

"Anh còn trăm bạc cuối cùng".

"Anh biết là em muốn anh ở lại với em, em thế nào cũng được. Nhưng em ở ruột cho chị Sáu, tiền chị ấy lấy em chẳng có quyền gì hết".

Tu kể lể tình cảnh với người yêu và Tu khóc.

"Giả tử em có tiền..."

Người đàn ông vỗ về an ủi Tur, lấy tay lau nước mắt cho Tur, sờ trán Tur, chàng bỗng kêu lên:

"Em đau?"

"Không sao đâu anh". Tur sợ chàng sẽ hết yêu, vội nói.

"Không phải, anh nghĩ là em phải uống thuốc cảm".

"Em không có tiền".

"Em biết là anh nghèo. Anh có bao nhiêu anh đưa hết cho em".

Chàng trở dậy đốt đèn mang vào giường. Chàng dở ví soi lên. Cái ví da đen già cũ rách bươm không có một tấm ảnh nào. Chàng mỉm cười hỏi Tur:

"Ví cũ quá hả? Của cha anh để lại cho anh, mấy chục năm đó". Chàng lục hết các ngăn dưới mắt Tur, chàng nói:

"Một trăm độ nhất này để trả chị Sáu, còn lại của em tất cả là bao nhiêu, em đoán xem nào?"

"Em không biết?"

"Sáu đồng, sáu đồng đủ mua thuốc cảm".

Tur cất sáu đồng bạc vào túi, chàng nằm xuống dặn:

"Mai sáng nhớ mua thuốc ngay nghe không?"

"Dạ".

Chàng bỗng ngồi dậy nói:

"A! anh còn để gia tài lại cho em. Em có thích không?"

Tur ngơ ngác:

"Một tấm vé số. Hy vọng là trúng".

Tấm vé số gập làm tư giấu một ngăn kín. Chàng bảo Tur:

"Tất cả hy vọng của anh đó. Anh cho em hy vọng của anh. Em sẽ trúng nghe không. Chỉ cần độ một trăm ngàn thôi. Em trả nợ độ mười ngàn, còn lại em ra mở tiệm làm ăn, lấy chồng, để con và sung sướng".

Tur hỏi lại:

"Biết bao giờ em được sung sướng như vậy?"

"Được chứ, mai anh chết rồi. Cái hy vọng của người chết cộng với cái hy vọng của em to lớn biết bao nhiêu. Anh chết để cho em trúng số. Em phải trúng nghe không?"

Tur hỏi ngây thơ:

"Anh chết thật? Tại sao anh chết?"

Chàng cười:

"Anh chết chứ. Chết cho em trúng số mà. Nếu anh không chết làm sao em trúng được".

Tư không biết làm gì hơn là ôm người đàn ông vào gần mình. Tư nói:

"Em nhớ mặt anh. Trúng số em đi kiếm anh".

"Không thấy đâu, em ơi!"

Tư khóc nức bất ngờ:

"Anh chết thật sao anh?"

"Anh chết thì em có mất gì đâu, đừng khóc nào, Tư".

"Nhưng em muốn anh sống".

"Ừ thì anh sống nhưng anh không bao giờ gặp em nữa cũng thế".

Tư cứ muốn được nằm mãi, mặt úp vào cổ người yêu và mặt người yêu áp vào tóc Tư. Ngoài cửa có tiếng chị Sáu kêu:

"Xong chưa Tư, sao lâu dữ?"

Tư đáp:

"Chưa, một chút nữa".

Chàng bảo:

"Thôi người ta đuổi anh đi rồi. Em có đuổi anh không?"

Mắt Tư mờ đi sau màn lệ:

"Không, em không đuổi anh. Em muốn giữ anh ở lại mà không được".

Chàng mỉm cười:

"Em gái anh ngoan lắm. Đến gần ngày mở số em nhớ dò cho kỹ nghe. Em phải trúng số".

Tư níu tay người yêu:

"Anh nằm nói chuyện với em thêm một lát nữa".

Tiếng thằng con chị Sáu nói dóng bên ngoài:

"Này, nó đang ruồng ở ngoài nghen".

Có cả tiếng con Lai nói:

"Du dương lâu vậy".

Chị Sáu bảo Thiệt:

"Mày đờn ca lên một khúc để chúng khỏi nghi mày".

Thiệt dạo mấy cúng trăm nhất, lên giọng: "Ôi những ngày mơ mộng đã qua không bao giờ tìm thấy nữa, người viễn khách sau cuộc giang hồ phiêu bạt đêm nay chỉ còn biết than khóc cho bao mộng đẹp tan vỡ...".

Người đàn ông bảo:

"Thôi cho xong đi".

Tu nhìn trân trân người đàn ông cởi quần áo, nằm im không nhúc nhích. Chàng âu yếu cúi xuống cởi nút áo cho Tu. Tu vui sướng thấy mình không còn là một gái điếm vì Tu không tự mình làm lỏa thể mình. Nhưng khi người đàn ông ôm lấy Tu thì Tu cố gắng nói:

"Em có bệnh anh à".

Chàng mỉm cười tha thứ nhìn vào mắt Tu, trong mắt chàng có cả sự âu yếm đủ cho một đời người.

Chàng trở dậy chưa kịp nói thêm lời nào với Tu thì chị Sáu đã mở khóa lảng vảng ở gian ngoài. Chàng mặc quần áo đi ra, hình như chàng có nhìn Tu lần cuối nhưng Tu không trông rõ mặt chàng. Tu theo ra đứng nép bên cửa. Chàng đứng ngoài sân giữa chị Sáu và Thiệt, móc ví trả tiền cho chị Sáu. Tu bước vội ra vòng sau lưng chàng đi ra ngõ. Tu nghe chị Sáu nói:

"Lần sau thầy đến chơi, đây là nhà của tôi".

Tu ẩn vào ngách tối giữa hai căn nhà thấp. Tu nghe tiếng giày của chàng bước tới gần mình. Khi chàng đi ngang qua chỗ núp, chàng dừng lại châm thuốc lá, Tu khẽ gọi:

"Anh".

Que diêm chộp chòn. Tu thấy chàng mỉm cười. Tu vẫn không rời chỗ núp sợ chị Sáu bắt gặp. Tiếng chị Sáu kêu ở nhà:

"Tu ơi! Con quý đi đâu mất rồi".

Thiệt cũng kêu:

"Tu ơi!"

Chàng tiến lại gần ôm lấy Tu mà hôn, Tu dựa cả người vào vách nhà, muốn ngã quy vì yếu đuối. Chàng đặt vào tay Tu cái ví da đen:

"Anh để nốt cho em cái gia tài của cha anh, trong ấy không có gì hết, chỉ có thể kiểm tra của anh. Em giữ để cất tấm vé số cho chắc. Nhớ nghe không, em phải trúng số nghe".

Cái ví da đã mủn lép kẹp. Chàng bỏ đi không nhìn lại, dáng người cao cúi xuống. Tiếng chân của chàng đã khuất Tu linh cảm chàng chết thật. Chàng không nói rõn. Tu cố gắng nhớ lại khuôn mặt chàng nhưng không được, hình ảnh mờ mờ tan thành khói, Tu cố gắng nhớ lại giọng nói của chàng như chỉ còn văng vẳng hơi gió trên sông. Tu nhét cái ví da vào bụng rùng mình lo lắng. Đến mai Tu sẽ không thể nhớ ra chàng được nữa. Tu khóc, không dám khóc thành tiếng.

Nhưng một điều chắc chắn là trong bây giờ Tu đã có kỷ niệm. Tu đã có đi văng để mỗi lần

muốn nhớ Tư có thể gọi ra được.

Chúc em may mắn, Tư ơi! Anh từ biệt.